

Drazí přátelé,

opět nastal čas, abych se Vám svěčila s tím, co se tu se mnou děje. V minulém dopise jsem se zmiňovala o mých prázdninách v Zimbabwe a o všem, co nás tam potkalo. Po tom, co jsme se ze Zimbabwe vrátily, pustily jsme se opět do práce ve škole. Začal totiž další školní rok a s ním i spousta nové práce.

Nové děti stále přicházely a zapisovaly se ještě třetí týden po začátku školy. Takže první týdny byly trochu neuspořádané. Mně a Anežce se změnila také náplň práce. Anežka má stále nějaké děti na individuální výuku. Já teď učím spolu se sestrou v 6. a 7. třídě matematiku a angličtinu. Při každé vhodné příležitosti také učím výtvarnou výchovu především mladší děti. Ony výtvarku přímo milují a kdykoliv projdu kolem s výtvarnou krabicí, už žadoní o pastelky a papír. Ale ani bavlnky nezahlájejí a děti o ně stojí stále stejně jako na začátku.

S Anežkou jsme také oslavily Den jednoty křesťanů. A abychom nezůstaly jen u oslavy, jaly jsme se sjednotit. Tak jsme si obě slavnostně oblékly sukně i do školy a stejně se učesaly. Výsledek můžete zhodnotit sami na fotce.

Tento měsíc také Anežce přijela návštěva z domova. Na víc než 2 týdny nás navštívil Anežčin bratr a jeho kamarád. Asi si dokážete představit, jaké vítání tu nastalo, když se Anežka po takové době setkala zase s částí své nejbližší rodiny. A jelikož kluci chtěli objevit i nějaké krásy Afriky, vydali se

je s Anežkou hledat do Cape Town.

Nedá se říct, že Cape Town je zrovna sousední město. Leží totiž 18 hodin cesty autobusem. A jelikož tam zůstali asi 10 dní, já jsem v Johannesburgu osaměla. I když ne tak docela. Stále tu se mnou byly 4 sestry, které se o mě staraly. (Skutečně už máme v komunitě 4 sestry. Jedna k nám přibyla v lednu až z Itálie. Takže si teď pochutnáváme na pravé italské pizze a tiramisu.)

Ještě jedna zajímavá změna tu v komunitách proběhla. Totiž do komunity salesiánů přibyli 3 noví fatherové. Jeden je dokonce téměř náš krajan, protože pochází z Polska. Ale 2 fatherové, které jsme tu předtím měli, odešli na jiná místa. Takže probíhalo velké vítání a současně velké loučení.

Anežčinu nepřítomnost jsem ale prožívala dost zvláštním způsobem. Už 7 měsíců spolu trávíme téměř veškerý čas. Takže když tu Anežka najednou nebyla, musela jsem se naučit, jak některé věci zvládat bez její pomoci a podpory. Naštěstí ta doba utekla vcelku rychle. Anežka se vrátila svěží a plná sil, takže se opět vrhla do pomáhání a podpory. Ještě že jí tu mám!

Také jsme tento měsíc slavili dokonce dva svátky. Nejprve svátek Laury Vicuňi, která je patronkou naší školy, a pak svátek Dona Bosca, který je zakladatelem salesiánů. Na oba dva dny jsme připravili pro děti speciální program se spoustou her a překvapení. Ve škole jsme také přivítali sochu Laury Vicuňi, která byla instalována v hale. Pozor, Laura je na fotce ta dívka vlevo!

Mnohokrát jsem si tento měsíc říkala, jak nesmírně rychle tu čas utíká. Ani se mi nechce věřit, že jsem tu už přes 7 měsíců. A do konce mi zbývají necelé 4 měsíce. Pokud bude čas utíkat stejně neúprosně rychle jako doteď, brzy mě čeká ještě mnohem větší loučení a vítání. Už teď ale vím, že přes všechny obtíže a nesnadnosti, se kterými se tu setkávám, se mi odtud bude odjíždět nesmírně těžko. A tak bude i těžké se se všemi doma vítat, protože tady v Africe zůstane nejen kus mého života a mé práce, ale i kus mého srdce. Na druhou stranu to přeci k takové práci patří. A je dobré se naučit, že je čas vítání, čas setrvání i čas loučení.

Na závěr Vám všem přeju, abyste se dokázali vítat s radostí, setrávat v pokoji a loučit s láskou tak, jak se to učím já.

Vaše Magda

PS: Na úplný závěr jedna bonusová fotka našich dětiček.

